

Zephyrs serenad till Ölands solvända

Solvända! Solbrända hållarna svalka sin kalk,
skyarna prunka, ut seglar en aftonfalk.

Blomma, om kvällarna vågar jag andas min bön,
nalkas och sjunka hit ner till ditt läger på ön.

Vårherden, fårherden följer min vaggande ton,
sjunger för hjorden vid fällan bland vipornas bon.
Modlöst han döljer sin längtan vid strålände dag,
finner blott orden i skymningens löndom som jag.

Rikligt och svikligt hon lönar, din gudom, ditt allt.
Hult hon dig skänker sin flammande glans och gestalt,
ler åt sin sköna reflex från sitt trofasta hjon,
går när du sänker förtröttad sin spegel på mon.

Varmaste, armaste! Fläktande känn mig och våt.
Våg har jag druckit och summit bak fiskarens båt.
Njut, du försmäktande, ångan av havets viol,
du som förnummit för mycket av guld och av sol.

Hugnande, lugnande stunderna fara så fort,
åter den mäktiga vrider sin purpurport.
Långt skola lunderna känna din doft i min bris,
skyn skall gå dräktig av solvändans ånga och pris.

Tidligen, tidligen falnar ett hjärta som du,
längre och längre hon vakar, din höga fru.
Knappast hon svalnar och röjer i molnen sin gränd
längre och trängre, förfrusen du står och förbränd.

Solglödens, soldödens blomma, då vandrar din vän
nattligt med stråken och spelar din lovsång än.
Lyssna skall heden, den tomma, som fägring du gav
lyssna tills fåken i snö dansar fram på din grav.